No. 125. **1847.**

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 18 October.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 10 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor alken regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

ZWEDEN.

— Men schrijft uit Stokholm (Zweden) van den 28. Sept., dat in het distrikt Arsunde, in de provincie Noreland, eene hevige windhoos groote verwoestingen heeft aangerigt. Door een paar pijnbosschen gaande, heeft ze een 4,000 tal boomen ontworteld, en vervolgens eenige daken van huizen medegevoerd. Eene menigte koebeesten zijn dood gevonden, of zwaar verminkt, terwijl 22 menschen daarbij zijn omgekomen. Het is zonder voorbeeld, dat zulk een verschijnsel zich in het noorden vertoont, trouwens de verslagenheid was aldaar zeer groot en is het verlies aanmerkelijk.

NEDERLANDEN.

MIDDELBURG, den 15. October. Heden nacht zijn alhier uit het huis van arrest uitgebroken de personen van *Simon Voorbeytel* en *Jacob Kerpesteyn*, den 17. September ll., door het provinciaal geregtshof alhier, veroordeeld tot de straf van het zwaaijen met het zwaard over het hoofd en tienjarig confinement. De eerstgemelden is bij het ontvlugten dadelijk gevat, maar aan laatstgenoemden is het gelukt te ontsnappen, en hij is ondanks dadelijk aangewende pogingen nog niet in handen der justitie. Wij vernemen, dat ook andere gevangenen, in hetzelfde vertrek met de voornoemde personen opgesloten, zich mede tot de ontsnapping hadden voorbereid en in het complot tot uitbraak waren betrokken.

VLISSINGEN, den 16. October. Ter vervulling van de vakature, ontstaan door het vertrek van Ds. *J. R. de Bruine* naar Middelburg, heeft de Breede Kerkeraad der Nederd. Hervormde Gemeente van Vlissingen het volgende twaalftal gemaakt: DD. *D. Bresser*, predikant te Strijen; *J. P. Hazebroek* te Breda, *J. G. Wanroy*, te Stad aan 't Haringvliet; *P. N. Zynen*, te Ter Heide; *N. Beets*, te Heemstede; *J. J. Toorenenbergen*, te Elspeet; *J. C. Hentzepeter*, te Berkel en Rodenrijs; *C. A. Kam*, te Souburg; *E. W. H. Molemans*, te Hilversum; *A. J. Molenaar*, te Scheveningen; *N. Osti*, te Putten; *F. C. van den Ham*, te Harderwijk; de laatste met herstemming tegen Ds. *B. J. H. Taats*, Predikant te Harderwijk en Ds. *A. Tonkens*, Predikant te Oostwolde. Uit welk twaalftal den 15. daaropvolgende, het volgende viertal is gemaakt: D. D. *D. Bresser*, *J. P. Hazebroek*, *J. J. Toorenenbergen*, *E. W. H. Molemans*; de laatste met herstemming tegen *N. Beets*.

— *Asmodée* houdt op te verschijnen te 's Hage. Het blad wordt overgebragt naar Amsterdam, om onder bescherming van de Amstel-Societeit in een grooter formaat en onder een anderen naam te verrijzen. Men verhaalt, dat een aanzienlijk advokaat dezer stad, een algemeen bekend en geacht publicist, de redactie met zijn vernuft zal ondersteunen. De vrienden der vrijheid zien die hervorming met belangstelling te gemoet, en verwachten onder diens leiding veel goeds daarvan. *(de Tyd.)*

— Het Provinciaal Geregtshof van Friesland heeft van de drie personen, die tijdens de oolusten te Harlingen, den commissaris van policie en een geregtsdienaar geweldadig hebben aangerand, terwijl deze hunne functien uitoefenden, één (reeds vroeger om misdaad veroordeeld), gecondemneerd tot geeseling, brandmerk en 7 jaren gevangenis, en de twee andere tot geesseling en 6 jaren gevangenis.

— Onder de gevangenen te Leeuwarden heeft zich eene ongewone sterfte geopenbaard.

— Men verneemt dat Z. M. heeft benoemd den vice-admiraal *Machielsen*, tot kommandant der zee-magt in de Oost-Indiën, ter vervanging van den schout-bij-nacht *van den Bosch*.

— Den 11. dezer is te Hellevoetsluis binnengekomen Zr. Ms. transportschip *Dordrecht*, onder bevel van den luitenant ter zee 1e kl. *J. Modera*, van Suriname.

— *De Burger* deelt eene vertaling in proza mede van *Rossini's* lofzang op *Pius IX*, waarvan het zingen te Parijs verboden is en welks woorden en heerlijke melodie de Italianen tot dweepens toe in verrukking brengt, zoo zelf, dat deze hymne den 1. dezer des avonds te Turin door meer dan 30,000 personen is gezongen. Dat blad zal misschien eerstdaags van dit merkwaardig gezang, hetwelk het te regt onder de teekenen des tijds telt, eene vertaling in verzen leveren; in dat geval zullen wij het aan onze lezers mededeelen.

— De ongelukkige zeven-kinderzaken zijn nog niet ten einde. De regering heeft weder eene spaak in het wiel gestoken. De vaders van zeven kinderen zijn, voor het oogenblik althans, teleurgesteld, en kunnen nadenken over de waarde van ministeriële beloften.

— Het komplot te Amsterdam om nulliteiten in den raad te krijgen is maar al te zeer gelukt: 't was eene aristokratisch-katholijke combinatie.

— Te Heusden werd dezer dagen een zamenweefsel van ongeregtigheden ontsluijerd, waarin hooggeplaatste personen zijn betrokken.

— Uit Grevenmacker (Groot-Hertogdom Luxemburg) meldt men dat de bliksem aldaar in den namiddag van 5. Oct. in een peereboom geslagen was, onder welken zeven personen eene schuilplaats tegen den storm hadden gezocht; vier welke onmiddellijk dood zijn gebleven, terwijl men de drie overigen niet dan met moeite in het leven heeft kunnen behouden.

— Te Gerbi, in het regentschap Tunis, bestaat eene piramide van hoofden van Christenen, grootendeels inboorlingen van Malta, Sicilië en Spanje, die vielen in een veldslag op 29 Julij 1560. Op aandringen van den vicaris apostoliek, pater *Fedela da Ferrara*, en van den engelschen consul te Tunis, sir *John Renade*, heeft de bey bevel gegeven om dit sombere gedenkteeken weg te ruimen.

INGEZONDEN STUKKEN.

De Koning van Pruissen.

(*Uit de Deutsche Brüsseler Zeitung*, *No.* 74.)

Eene oude, reeds van alle vederen beroofde en moeijelijk door de golven der dagbladpers zwemmende couranten-eend, is onlangs weder verschenen en kwaakte van de op handen zijnde aansluiting van Hannover tot het tolverbond. Van tijd tot tijd moet het ligtgeloovige volk naar den mond gepraat en bezig gehouden worden. Wie de verhouding kent, weet, dat er thans niet het minste uitzigt toe bestaat. In een materieel opzigt is de ligging van Hannover thans veel gunstiger dan van Brunswijk, dat zich aan het tolverbond heeft aangesloten, en de politieke flaters van Pruissen, dat de omverwerping der grondwet door koning Ernst eens ondersteunde, zijn sedert vermeerderd. De vrijzinnige Hannoveranen zullen deze dwaze handelwijze der Pruissische regering, om het absolutismus in Hannover te ondersteunen, zoo spoedig niet vergeten, en koning Ernst zelf, die alleen daaruit nut heeft getrokken, spot thans met de Pruissische regering, die hij zich behoorlijk te nutte maakt.

« Mijn koninklijke heer neef, te Berlijn, is thans nog minder populair dan ik voor eenige jaren was," zeide de oude koning Ernst dikwijls, met den Berlijnschen populariteitjager spottende. « De Hannoveranen wilden mij zelfs wegjagen, doch het gelukte niet en ik heb alles doorgedreven, terwijl de koning van Pruissen niets gelukte en hij thans veel meer gevaar loopt dan ik om eens weggejaagd te worden. Zoo fraai praten als de koning te Berlijn kan ik niet," voegde de oude Ernst er welgevallig bij, « maar ik ben ten minste consequent, weet wat ik wil en heb de oppositie tot zwijgen gebragt. De koning te Berlijn kan dat niet en werkt zich er dagelijks dieper in." Ik sta borg voor deze bijna woordelijke gezegden van den voormaligen hertog van Cumberland, welke oordeelsvellingen hij dikwijls te Hannover, in tegenwoordigheid van den generaal von During en van vreemde diplomaten, zich vrij ongedwongen veroorloofde.

Deze spotternij van koning Ernst is zeer dikwijls naar Sans-Souci overgebriefd, waar men voor zoo iets hoogst gevoelig is.

De koning van Pruissen heeft een ongelukkig stokpaardje, namelijk, het denkbeeld dat hij een miskend genie is. Nu en dan gaat deze misnoegdheid zoo ver, zelfs Europa moede te worden. Zonder twijfel is de openbare meening sedert lang « koning-moede" en wordt het dagelijks meer.

De illusie des konings, die zich miskend en tot groote zaken bekwaam acht, werkt helaas ook op zijn ganschen aard en wijze van regeren, leven en werken.

Zonder eenige de minste diepe kennis, een mengsel van allerlei staat-, kunst- en liberale mozaïk, half gevormd in veel maar geheel gevormd in niets, zonder heldere kunstzin maar die met kunstenarijen koketteert, smakelooze gebouwen, nu in middeleeuwsche, dan in oosterschen stijl rondom Potsdam enz. misvormd en zonder de minste harmonie neder plakt, iets teekent, iets dicht, iets van een verdwaalden bel esprit heeft, die van practische staatszaken niets grondig verstaat; die in zijn hoofd verward even als in zijn doen een bont pot-pouri vol tegenspraak en om daarop de kroon van potsierlijkheid te zetten, de lieden wil doen gelooven, dat hij een stelsel, een wil en een karakter bezit, — ziedaar den koning van Pruissen, een van die tweeslachtige karakters, wien een molenrad in 't hoofd rond draait, die echter om te regeren even zoo geboren is, als een dilettant, die van alles iets weet en van alles geleerd, zonder het te kunnen verduwen, bestemd is om een groot kunstenaar te worden in een vak.

Zijt verzekerd, dat deze karakteristiek van onzen koning de eenige ware is. Ik heb onzen heer als kroonprins gekend, ontevreden, eergierig, door zijn vader streng gehouden, dat hij opponeerde als bijna alle kroonprinsen, die later als koning heen en weer slingeren, opbruisen, heen en weer fladderen, week was voor goede en slechte indrukken.

Thans echter heeft hem de ergernis van algemeen *onbemind* te zijn en de onmagt om iets uitterigten, de onmogelijkheid, zijn onvermogen, om in het rad des tijds in te grijpen, zonder vermorseld te worden, dit denkbeeld heeft hem verbitterd, waar de uitspattingen der tafel- en drinkvrienden nog meer toe bijdragen.

Gelooft gij, dat de lijfarts Schoubein gehoord wordt, als hij dit of dat dieet voorschrijft? Geenzins.

De koning is eigenzinnig, maar niet standvastig; luimig, maar niet consequent; opvliegend, lomp, dikwijls in zijne

HET VERLOREN PARADIJS.

(Vervolg en slot van onze vorige.)

Breughel, die van de komst zijner vrouw niets wist, vond hier echter niets dan dwaasheid en onder die fraaije maskers had hij maar al te veel bedorven harten ontdekt. Hij verheugde zich, dat hij sedert zijn huwelijk, steeds den goeden weg bewandeld had, den weg der wetenschap en des geluks. Hij beklaagde al diegenen die lachten zonder vrolijk te zijn en die beminden zonder liefde. In aller ijl begaf hij zich naar zijne Magdalena die hij dacht slapende te vinden. Hij kwam te huis aan, hij denkt niet aan de bedienden, maar gaat regt door naar de kamer zijner vrouw die tevens de verzamelplaats was van al wat schoon kon geheeten worden. Hij wilde zijne Magdalena aanspreken, haar zeggen dat hij op het bal is geweest, dat hij er teleur gesteld was in zijne verwachting, dat hij duizendmaal gelukkiger was eene gezellin gevonden te hebben als Magdalena, die voor hem alles was. Ziende dat zijne vrouw niet te bed lag riep hij een bediende, die hem zeide dat mevrouw Breughel hem op het bal was gaan opzoeken. — Verplet stond hij daar. — Na gedurende eenige minuten de kamer op en neer gewandeld te hebben, ging hij dadelijk heen om Magdalena te zoeken. Zijne jaloerschheid bereikte den hoogsten graad; hij kwam terug op het feest, en kon zijne ongerustheid niet verbergen. Hij wist niet wat hij deed, en als hij zich nog niet had ingehouden, had hij elk masker opgeligt. Eindelijk ontmoette zijn oog een kostuum, dat zijne vrouw dikwijls aangehad had. Die wreede, dacht hij, ziet hoe onbezorgd zij daar danst, even als een vrouw die noch aan God noch aan haren echtgenoot gelooft.

Op dit oogenblik kuste een jong heer met eene soort van verrukking en tegelijk op eene geheimzinnige wijze de hand van de dame die in het Italiaansche kostuum gekleed was, terwijl zij in den dans tegen hem over geplaatst was. Wel verre van hem zulks ten kwade te duiden scheen zij met eenen glimlach hare goedkeuring hierover te kennen te geven, ja het scheen alsof die kus haar met nog meer bevalligheid deed dansen. Dit was voor Breughel te veel: woedend vloog hij naar haar toe, ontrukte haar den ponjaard dien zij op zijde droeg en stiet haar dien in den boezem. — Zij gaf een gil, die door de zaal weergalmde; de vrolijkheid was geweken, de muziek zweeg, de dansers waren als aan den grond genageld; iedereen snelde ter hulpe van het ongelukkige slagtoffer der jaloerschheid.

Half dood was zij nedergezegen in de armen van haren cavalier. Breughel, die insgelijks half dood van schrik was, beschouwde beurtelings den dolk en haar die er door getroffen was. Bijna had hij zich zelven doorstoken. Misschien had hij deze tweede wraakoefening volvoerd als men het slagtoffer niet van het masker ontdaan had.

« Groote God!" riep hij uit, toen hij ontdekte dat het zijne vrouw niet was.

Dadelijk zag hij zich omringd van eenige Heeren, die zich ontmaskerd hadden, ten einde hem naar de reden te vragen van deze dwaze misdaad. De schilder ontmaskerde zich insgelijks.

« Breughel van Velours! riep men van alle kanten.

« Ja Breughel van Velours," zeide hij, terwijl hij het bebloede wapentuig wegwierp.

« Zijt gij dan gek geworden?" vraagde hem een vriend.

« Ja, gek zoo gij wilt."

Wanhopend liep hij door de zaal.

Het gerucht liep dat de wonde niet doodelijk was: het lemmet van den dolk was op het satijn afgegleden.

« Wat had Mevrouw van Artwell u dan toch gedaan?"

« Denkt gij dan niet dat ik in den waan verkeerde dat het mijne vrouw was?"

Hij wierp zich toen aan de voeten van Mevrouw van Artwelt: hij wilde spreken, maar de woorden bestierven op zijne lippen. En dan, wat moest hij zeggen? Men bragt de dame weg; zeggende dat een doctor gekomen was. Breughel wilde sterven.

« Waar is mijn vrouw?" riep hij op een woesten toon.

« Zij was hier nog op het oogenblik," antwoordde men.

« God zij geloofd!" riep hij uit; « nu zal ik weten, wie ik treffen moet."

Deze woorden zeggende, ontliep hij zijne vrienden en ging naar huis, denkende daar zijne vrouw te vinden. Magdalena echter was niet te huis gekomen en de schilder bragt den nacht in een sombere wanhoop door.

« Helaas!" zeide hij, terwijl hij zich de handen wrong, « als ik haar gevonden had, zouden wij tegelijk gestorven zijn: op die wijze had ik mij aan de spotternij onttrokken en mijn naam vlekkeloos gelaten. Wat nu te doen? sterven! daarvoor is het te laat. De wereld zou mij toch mijne jaloerschheid niet vergeven. Leven! mijn leven is besmet! Alleen leven of leven zonder beminnen.

Hij ging naar zijn werkplaats, als wilde hij zijn ongeluk toevertrouwen aan zijne bevallige kunststukken.

Den volgenden morgen kwam een der broeders van zijne vrouw hem bekend maken, dat zij niet weer terug kwam, en van hem scheiden wilde, ter oorzake van den dolksteek, waarvan zij nagenoeg het slagtoffer geweest was. Breughel antwoordde geen enkel woord: hij glimlachte bitterlijk en zuchtte zwaar. De bekendmaking was echter ergens goed voor: dezelve benam den schilder het plan om zichzelven van kant te maken. Denzelfden dag begaf hij zich naar het huis van Mevrouw van Artwelt. Hij had haar gewis twintig malen ontmoet: het was eene jonge weduwe die op Magdalena geleek, misschien minder jeugdig maar schooner. Haar echtgenoot, die grijs geworden was onder het stof van zijne procureurspapieren, was in het tweede jaar van hun huwelijk reeds gestorven en had haar zijne geheele bezitting nagelaten. Mevrouw van Artwelt was wel wat aan de droefgeestige kant, maar wist zich echter vrijwel te schikken in hare staat van weduwe. Zij bewoonde een der fraaiste huizen van Antwerpen, hetwelk uitzag op de Schelde.

Zij zal mij niet willen zien dacht Breughel: zij zal echter weten dat ik er geweest ben.

Hoe verbaasd was hij, toen hem gezegd werd binnen te komen. Hij wist niet hoe zich te houden. Mevrouw van Artwelt lag te bed: twee jonge vrouwen zaten voor haar bed benevens een jong mensch die een gepluimde muts in de hand hield, terwijl hij leunde tegen eenen fraai gebeeldhouwden schoorsteen.

Breughel van Velours maakte eene diepe buiging.

« Mevrouw! ik kom u mijn diep leedwezen betuigen, ik weet niet waardoor ik mij deze dwaze daad kan doen vergeven. Al moest ik dezelve met mijn bloed betalen....

aanvallen tijranniek en wreed, onregtvaardig, van een bloedrijk gestel. Een uur daarna is hij weder in eene tegenovergestelde stemming, en heeft berouw over zijne opwelling; hij vraagt zelfs lieden vergeving van hen mishandeld te hebben, en wie niet moet of de zondenbok der omstandigheden is, zal blijde wezen, aan den koninklijken luim niet blootgesteld te zijn.

Met een zoodanigen koning is het verkeer zeer erg. Heden is de koning in een rozenkleurige luim, uitgelaten, dikwijls kinderachtig luide, terwijl hij gemeene kwinkslagen maakt, niets verschoont, spot; aan tafel drinkt en zwetst tot vervelends toe; dan is hij tegen dezelfde personen, die hij met onderscheiding behandelde, heftig en beleedigend.

Gelukkig wie niet gedwongen is in de nabijheid van zulk eenen heer te staan. Wil hij bijv. een vreemdeling of inboorling winnen, zoo prepereert hij zijn rol en weet zeer vriendschappelijk en aardig te zijn, door vertrouwelijk te keuvelen, te vleijen, zelfs beminnenswaardig, als hij wil; eenige minuten later is de weêrbaan van Sans-Souci omgedraaid, en dezelfde vorst toont zich terugstootend, opvliegend, grof beleedigend, zonder eenige waardigheid of eenige tact. Zooals van de verstandelijke vermogens des konings niets gunstigs meer voor de vooruitgang te wachten is, zoo zou het ook dan slechts mogelijk zijn invloed op hem te verkrijgen, wanneer een waarlijk hooger talent benevens een vast karakter hem beheerde. Onder onze hovelingen en opperste beambten, vindt men echter geen enkel van dien aard. Allen zijn of afhankelijk, middelmaten, bevreesd, of slechts voor eene politische rol van den tweede rang geschapen. Verbeeldt u eens, Bodelschwingh zelf geldt hier als *lumen mundi*, (licht der wereld).

Wanneer de zandheuvel hier reeds een kruisberg genoemd wordt, zoo kunt gij begrijpen, wat hier de andere opperste beambten of invloeden zijn. *(Vervolg hierna.)*

MENGELINGEN.

Het Wassenbeeldenspel.

(Vervolg van No. 119.)

Hier zie je nou den minister van koloniën, die sommige onruststokers een Autocraat noemen. Hij is bijzonder bevriend met mijnheer de redacteur van den *Atlas*, die nog komen moet, en met den schrijver van de *Wespen*, die een lofdicht op hem gemaakt heeft, even als Voltaire op koning Hendrik, en dat den naam van *Baudiade* draagt, en waarin je zien kunt, hoe een weêrgasche knappe kerel de minister Baud is. Aan hem hebben wij het te danken, dat onze kolonien zoo bloeijen, dat de menschen daar allemaal zoo tevreden zijn, en dat daar zoo vele knappe ambtenaren gevonden worden. Mijnheer Bato, de eigenaar van dit beroemde kunstkabinet, heeft hem eene papieren kroon willen opzetten; want hij verdient wel gekroond te worden. Hij is zoo verstandig, dat men soms denken zou, dat hij mal was, zoo als het geval met de meeste groote lichten is; want hij praat tusschenbeide dingen, die een gewoon mensch niet begrijpen kan: als van een glazen huis, waarin hij Oost en West kan gadeslaan. De Oost heeft groote verpligting aan hem, al was het alleen maar om de koperen munt, en Z. Exc. is iemand, die niet van zaniken of lastige vragen houdt, zoo als gebleken is uit zijn antwoord aan de Rotterdamsche kooplieden, die hem over tinmijnen aan de ooren maalden: «ik acht mij niet gehouden, u hierop te antwoorden," hetwelk in goed hollandsch wil zeggen: het raakt jelui niet. Dit antwoord is wel niet zeer beleefd, maar niemand kan het Z. Exc. kwalijk nemen als men zijn afkomst en opvoeding nagaat, en er bij denkt, dat hij in de Oost niet noodig had beleefd te wezen. Er zijn er velen, planters en grondeigenaars, vooral op Suriname, die Jean Chretien Baud naar den duivel wenschen, maar dat zijn woelgeesten en dwarskoppen, die van geen *autocratie*, van geen papieren geld en van geene uitgaande regten houden.

Neen!

Baud *weet* Napoleon *in alles te evenaren*,
Hy toont zyn schranderheid door keus van ambtenaren:
Hy kiest Elias *uit, hem geeft hy d' oppermagt*,
En Suriname *leeft en tiert en bloeit en lacht.*

Hier heb ik nou de eer jelui voor te stellen Z. Exc. James Albert Henri de la Sarraz, ridder van de militaire willemsorde, derde klasse en van de orde van den nederlandschen leeuw, luitenant-generaal, *Aide-de-Camp*, minister van buitenlandsche zaken, zoo lang als het duurt; want mijnheer Randwijck, wien de binnenlandsche zaken schijnen te vervelen, zal zich, waarschijnlijk voor de verandering, eerstdaags met de buitenlandsche gaan bezig houden. Jelui zou wel denken, dat het een Spanjaard of Portugees was, om den naam, dien hij draagt; maar dat is eene onmogelijkheid, want de Nederlanders zijn veel te nationaal, om ambten of posten aan vreemdelingen te geven. Men zegt algemeen, dat mijnheer de la Sarraz het buskruid niet heeft uitgevonden, maar dat behoefde ook niet, omdat het buskruid reeds lang voor mijnheer de la Sarraz was uitgevonden. Anderen zeggen, dat mijnheer de la Sarraz weinig verstand heeft van buitenlandsche zaken, maar dat zijn allemaal lasteraars en leugenaars; want immers teekent Z. Exc. alle buitenlandsche passen, onverschillig in welke taal ook; want jelui zal geene buitenlandsche pas zien, waar mijnheer de la Sarraz zijnen naam niet onder geschreven heeft, even vlug en sierlijk of eene keukenmeid het gedaan had; maar wie heeft ooit een groot man gezien, die eene goede hand schreef. Daarenboven is mijnheer de la Sarraz een groot krijgsman en onverschrokken held, zoo als hij getoond heeft te Mons, toen Z. Exc. te regt begreep, dat het tegen eenen oven kwaad gapen was, en om zijn dapper gedrag heeft men hem dan ook den naam van la Sarraz Mons gegeven, hetwelk Z. Exc. bijzonder tot eer strekt. Mijnheer de la Sarraz is een heel beleefd man, die zich heel liel en aardig, geheel *comme in faut* aan het hof weet te gedragen, zoo als jelui zoudt kunnen zien, als de deuren van het paleis niet voor jelui gesloten waren, waaraan de koning wèl doet; want liet hij iedereen maar tot zich toe, zoo als zijn vader de gewoonte had te doen, dan zou hij dagelijks klagten over hooge belasting, schending der grondwet, heerschzucht van ambtenaren en eene verkeerde regering hooren, dat alles heel onpleizierig is voor eenen koning, want jelui bent nooit tevreden, en daarom doet zijne majesteit heel verstandig, om, in plaats van jelui's eeuwigdurende *jeremiades* aan te hooren, te luisteren naar hetgeen mijnheer van Hall van algemeene welvaart vertelt, en wat de andere ministers zeggen, die, zoo als jelui nou hier hooren kunt, alles beter dan jelui overzien en allemaal brave heeren zijn. Toen mijnheer James Albert Henri de la Sarraz nog als luitenant-generaal fungeerde, had hij de gewoonte zijne onderhoorigen te tiranniseren en brutaal te handelen, en daarin had hij gelijk: want order moet er wezen, en met soldaten kan men weinig komplimenten maken, en daarenboven was mijnheer de la Sarraz luitenant-generaal en *geen soldaat*.

Op dezen braven heer volgt Zijne Excellentie de minister van justitie, mijnheer de Jonge van Campens Nieuwland, een man, die even als mijnheer van Hall en mijnheer Baud, zijnen weêrgâ in knapheid niet heeft. Je ziet, hoe hij in eene peinzende houding zit; want de boetseerder heeft het oogenblik gekozen, waarin hij het ontwerp van wet vormde, dat hij aan de Kamer heeft voorgedragen, en dat, als het wordt aangenomen, alle schreeuwleelijken mooi den mond zal snoeren, en die oppositiekraaijers en die dagbladschrijvers, die niet eindigen van op verandering van ministerie, herziening van de grondwet en vermindering van belasting aan te dringen, als zij niet ophouden, een plaatsje in de *cellulaire* gevangenis bezorgen zal, als wanneer ze van den vloer zijn en het gouvernement voor altijd rustig zullen laten begaan, daar in die gevangenis wel hunne denkkracht en hun verstand naar de maan zullen gaan, en zij dezelve, net als ze verdienen, half simpel verlaten zullen, indien ze uit verveling zich zelven niet van kant maken, hetgeen het gouvernement ongetwijfeld bijzonder veel pleizier zou doen. Er was een tijd, dat men geen woord over den minister van justitie hoorde spreken, maar nu is hij op eens uit den hoek gekomen met zijn ontwerp van de zevenkinderenwet, en dat hoon en laster betreffende, dat zoo doordacht is, dat hetzelve de drukpers, die al te brutaal wordt, aan banden zal leggen, en aan die ontwerpen heeft mijnheer de Jonge van Campens Nieuwland dan ook te danken, dat mijnheer Bato hem in zijne galderij van beroemde mannen heeft opgenomen, en dat hij hier naast den heer van Hall, Baud en de la Sarraz gezeten is.

Die daar naast zit is mijnheer Randwijck, de minister van Binnenlandsche zaken, ook zoo lang als het duurt; want er leeft nog een zekere mijnheer van Rappard, president van het hof van Gelderland, die jelui zoo aanstonds zien zal, wanneer ik jelui de tweede groep, de leden van de Eerste Kamer voorstellende, zal uitleggen, wien het ministerschap van binnenlandsche zaken zoo goed bevallen schijnt te zijn, dat hij het nog eens schijnt te willen worden. Z. Exc. mijnheer Randwijck doet geen goed en geen kwaad, en dat is van eenen minister al heel veel gezegd. *(Vervolg hierna.)*

VERBETERING.

In onze vorige is in het berigt uit Rotterdam eene zetfout ingeslopen; er staat Drielingen; moet zijn: Wielingen.

CORRESPONDENTIE.

Het artikel geteekend H. en B. is te laat ontvangen om in dit nommer te kunnen worden opgenomen; dus in het volgende.

— Aan het verlangen van R., betrekkelijk N., kunnen wij niet voldoen; daardoor vervalt ook No. 1.

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 16. October. Sedert den 14. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Wilhelmine, J. H. Amman, St. Petersburg, tarwe; Roelfina Gezine, J. M. Bolhuis, Riga, hout; Gezina, P. R. de Boer, St. Petersburg, stukgoed; Bellona, H. C. Ramm, Riga, hout; Wilhelmine, L. Jongebloed, Riga, hennipzaad; de vrouw Lubtje, E. B. Ringering, Delzum, garst; Frederik, J. P. Munck, Odessa, graan; Tilda, H. Ochlund, Memel, hout; die Perle, H. Erichs, Odessa, lijnzaad; Riga Pachet, E. Voss, Riga, rogge; Waldemar, C. Holm, St. Petersburg, tarwe; Dagmar, J. Berg, Cronstad, hout; Alexandrine, Clio, J. Moller, beide Riga, lijnzaad; Adolph, A. Behrens, rogge, Alida, J. Soeling, beide Riga hennipzaad; Engo, W. Brown, New-Castle, steenkolen.

Voor Dendermonde bestemd:

Sybilla Gezine, A. H. Oltmann, Riga, hout.

Furst Blucher, M. Agrell, de Komeet, D. N. Jorch, beide Riga, hout; Carl en Julie, H. Sinning, Riga, balken.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Express, J. van Berg, Koningsbergen, Maria, W. Andersen, Londen, beide ballast; Frederika, H. Aders, stukgoed, Hamburg.

«Ik eisch uw bloed niet Breughel! dat zij verre; maar men raadt mij een procés tegen u aan te gaan om te bewijzen dat de stoot niet op mij gemunt was; want er zijn kwade tongen die in staat zijn een roman zamen te stellen over u en mij.

«Zoo," zeide de schilder treurig, «word ik dan door twee bekoorlijke vrouwen vervolgd, de eene om den dood, de andere om het voornemen. Zoudt gij het wel gelooven mevrouw! dat Magdalena naar den kring van hare familie terug gekeerd is met het oogmerk om van mij te scheiden."

«Inderdaad mevrouw Breughel heeft wel gelijk dat zij u ontvliedt, geen vrouw zou u zulk een daad vergeven."

«Misschien," zeide eene der jonge dames, die naast haar bed zat.

«Zoo als gij zegt: misschien," hernam mevrouw van Artwelt, glimlachende: «velen ontvangen gaarne een dolksteek van eene beminde hand."

«Mijn God," hernam de schilder, «in Spanje en in Italie behoort zulks tot de galanterie; zonder dat is men geen hartstogtelijk minnaar!"

Het gesprek begon weldra eene vrolijke wending te nemen. Wij zullen slechts zeggen dat Breughel verlof kreeg om den volgenden dag weder te komen. En nu vond hij haar alleen.

«Ik ken uwe gansche geschiedenis," hernam de weduwe, «maar zeg mij toch hoe gij tot dien stap gekomen zijt."

«Gij zult mij spoedig begrijpen mevrouw! Ik ken de wereld: zij heeft mij eerst vermaakt, maar sedert ik Magdalena bemind heb, is dezelve mij tot een last geworden. Ik heb bevonden dat de natuur mijn element was. Zij sprak tot mij door de stem der vogels, der fonteinen en door het gezigt der fraaije bloemen. Ik heb mij hier een aardsch paradijs willen daarstellen. Maar helaas! Mijne Eva wilde er niets van hooren: zij beminde slechts de luidruchtige feesten: ik daarentegen de stilte: — zoo werd mijn paradijs een hel voor mij; in plaats van zuivere liefde te smaken, gloeide mijn gemoed van brandende ijverzucht. Die ondankbare! Ik beminde haar zoo! In plaats van wedermin was het alsof zij mij steeds met een blik van verachting beantwoordde! Die dwaze! Ik had voor ons beiden van geluk gedroomd, en nu moet ik het alleen zoeken, als het namelijk voor mij geschapen is."

«Is het geluk wel voor iemand hier beneden geschapen?" zeide mevrouw van Artwelt glimlachende: «ik had ook van geluk gedroomd, en gij weet dat ik mijn leven in eene vervelende werkeloosheid doorbreng. Mijne geschiedenis is zeer eenvoudig. Gij hebt mijnheer den Procureur van Artwelt gekend? Ik wil de afwezenden niet belasteren; ... hij huwde mij op mijn zeventiende jaar; hij was rijk, mijn familie was ongelukkig geworden. Misschien denkt gij dat hij mij beminde? kan men beminnen op zijn vijftigste jaar? Hij huwde met mij uit hoogmoed. Hij wilde zijne grijze haren met eene rozenkrans versieren; zijn keus was niet voor mij maar voor degenen die mij zagen voorbijgaan. Bragt hij mij onder de menschen, dan was het omdat hij bij iedere schrede zou hooren: «Mevrouw van Artwelt is zeer schoon." Zoo brengt ons het noodlot van den waren weg af... Mijn hart was wel geplaatst... Ik vraagde van God alleen liefde en stilte. Te midden der ijdele vermaken die mij omringden, verlangde ik slechts naar eene wandeling in de weide of in een welaangelegd bosch.

Breughel wierp zich voor haar bed op de knieën neder, terwijl hij met vervoering eene der handen van mevrouw van Artwelt greep die langs het satijn nederhing.

«Helaas waarom hebben wij elkander niet eerder ontmoet!" riep Breughel op eenen wanhopigen toon uit.

«Waarom," hernam de schoone weduwe, terwijl zij hare oogen zedig nedersloeg: waarom? is een woord dat dikwijls over onze lippen rolt.

Een straal van hoop vertoonde zich voor den schilder, hij kuste met vervoering de hand van de weduwe.

«Ik dank den hemel die mij tot u gebragt heeft."

Mevrouw van Artwelt glimlachte andermaal...

Men begrijpt reeds dat terwijl mevrouw Breughel hare scheiding bewerkte mevrouw van Artwelt de geliefde werd van den schilder.

Het geding nam eenen aanvang. De man paste wel op dat hij zich niet liet verdedigen. Men zou hem veroordeeld hebben; maar Magdalena Abicot vroeg uitstel. De les van het bal had haar minder de oogen geopend, dan de ontrouw van den schilder. Dagelijks moest zij hooren hoe haar echtgenoot met zijne nieuwe minnares in de schoone natuur rondwandelde. De een had ze in een bootje gezien, een ander arm in arm gestrengeld langs een kronkelend beekje, deze had hen in de kerk gesproken, gene had ze verrast in de werkplaats. Thans werd Magdalena als door een tooverslag aangetast door de hevigste jaloerschheid; hare liefde jegens Breughel begon weder op nieuw te herleven; zij begon eindelijk te begrijpen hoeveel zij verloren had. Zij rekende bij het regtsgeding op de tegenwoordigheid van Breughel.

«Hij zal komen," zeide zij vol zoete verwachting, hij zal erkennen dat hij schuldig is, en ik... ik zal mij in zijne armen werpen. Maar de schilder verscheen niet. Magdalena besloot nu dadelijk naar hem toe te gaan; zij vond slechts de bedienden. Breughel en mevrouw van Artwelt wandelden, zonder zich aan het regtsgeding te storen, reeds van des morgens af aan in het veld. Zij wilde wachten, zij wierp zich op eenen fauteuil neder en bleef er gedurende twee uren troosteloos zitten. Breughel, hier niet van verwittigd zijnde, keerde eerst des avonds met zijne minnares terug. Eene vrouw er ziende zitten, naderde hij haar zacht, maar met eene soort van ongerustheid.

«Ik ben het," zeide Magdalena, opstaande.

Op deze woorden was de schilder als door den bliksem getroffen.

«Ja, ik ben het," zeide Magdalena zich in de armen van haren echtgenoot werpende.

Breughel wendde zich tot mevrouw van Artwelt, die als een verstandige vrouw dadelijk begreep wat haar te doen stond.

«Vaarwel! vaarwel!" riep zij, «het was slechts een droom, de droom is uit, vaarwel!"

Zij vertrok denzelfden avond naar Londen, wel begrijpende dat zij zich niet sterk genoeg zou gevoelen in de nabijheid van haren minnaar.

Het huwelijk van Breughel van Velours was weder gelukkig. Zijne Magdalena schonk hem het volgende jaar eene dochter, de schoone Anna Breughel, die naderhand gehuwd is met David Teniers.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN [illegible].